

МАРИНА ТА СЕРГІЙ
ДЯЧЕНКИ

Світи Марини та Сергія Дяченків

Роман

КОРОЛІВСЬКА
ОБІЦЯНКА

Харків
«ФОЛІО»
2017

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)6
Д99

Серія «Світи Марини та Сергія Дяченків»
заснована у 2017 році

Художник-ілюстратор
Ю. Є. Нікітін

Художник-оформлювач
Н. С. Галавур

Дяченки М. та С.

Д99 Королівська обіцянка: роман / Марина та Сергій Дяченки; худож.-іл. Ю. Є. Нікітін; худож.-оформл. Н. С. Галавур. — Харків: Фоліо, 2017. — 284 с.: іл. — (Світи Марини та Сергія Дяченків).

ISBN 978-966-03-7736-3

(Світи Марини та Сергія Дяченків).

ISBN 978-966-03-7839-1.

«Королівська обіцянка» — другий роман трилогії про пригоди школярки-семикласниці Ліни Лапіної (до трилогії також входять романи «Ключ від Королівства» і «Зло не має влади»). Ця трилогія вийшла в новій серії видавництва «Фоліо» «Світи Марини та Сергія Дяченків», у якій будуть опубліковані майже всі твори (понад 20 томів) письменників, перекладені українською та чудово ілюстровані. Також у цій серії 2017 року вийшов друком роман «Страта».

Ліна несподівано для себе знову потрапляє у чарівне Королівство, доля якого напряму залежить і від неї. Чи не злякається дівчинка, хоч вона і має дороги, карколомних небезпечних пригод, що на неї чекають у світі, звідки немає вороття?.. Її супутники — людожер Уйма, некромант Максиміліан, на кожному кроці — пастка, йдеться про життя на краю від загибелі... Але Ліна не відступає від даної нею обіцянки...

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)6

ISBN 978-966-03-7736-3

(Світи Марини та Сергія
Дяченків)

ISBN 978-966-03-7839-1

© Марина та Сергій Дяченки, 2005
© Ю. Є. Нікітін, ілюстрації, 2017
© Н. С. Галавур, художнє оформлення, 2017
© Видавництво «Фоліо», марка серії, 2017

Розділ перший

ПОВЕРНЕННЯ ДАВНЬОГО ДРУГА

Був квітень, сніг зійшов, пробилася перша травичка, а головне — яблуні вже ось-ось мали вкритися пишним цвітом.

Дуже люблю цю пору. Повітря просякнуте ще не святом, а передчуттям свята. Бруньки каштанів великі, ніби лапи щенят. Світає все раніше й раніше. І в класі доводиться запинати штори, бо сонце б'є й припікає. І який же дурень за такої погоди думатиме про уроки!

І от ми йшли зі школи — я, моя подружка Ритка й Макс Овчинін з паралельного класу. Насправді Максу було не по дорозі, але він вигадав, що йому необхідно заскочити на пошту. Йому щодня щось треба: то на пошту зайти, то в «міні-маркет», то до приятеля, аби тільки не додому, а разом із нами. Він височенний, у сьомому класі — метр сімдесят. Ритка йому по плече. А я, хоч і виростаю за півроку на вісім сантиметрів, — усе одно в цій компанії найнижча.

— Лінко, хочеш, твій рюкзак понесу?

— Мені що, сил бракує?

Ні Макс, ні Ритка не знали про мене всієї правди. Ніхто на світі не знав, навіть мама. І я, чесно кажучи, сама іноді сумнівалася: а чи було це насправжки? Чи була я магом дороги, воїном мандрівного Королівства й другом короля Оберона? Чи носила посох зі смарагдово-рубіновим навершям?

— Чому ти посміхаєшся? — з підозрою запитала Ритка.

— Та так, — потерла я кінчик носа. — Просто гарна погода.

Погода дійсно приголомшувала: сонце шкварило, небо ясніло, а горобці цвірінькали й купалися в калюжах. Увесь світ навколо був схожий на моє Королівство. У такі дні хороше мріється — про літо, про море й про те, що Оберон колись прийде за мною, кудись покличе, і ще вистачить на мою долю чарівних боїв і походів...

Адже я щодня на нього чекала. Якщо у нашому дворі хтось незнайомий сидів на лавочці — я щоразу ще звіддалік починала приглядатися. Серце тьохкало: Оберон? Ні...

Три з половиною місяці я його не бачила. Відтоді, як він прийшов до нас на батьківські збори. Відтоді, як наша керівничка перестала до мене чіплятися. (От не знаю, Оберон її зачарував, чи що?)

— Ну, бувай, — сказала Ритка на розі біля «Міні-маркету». — Овчинін, якщо тобі на пошту — ходімо.

Макс зам'явся:

— Іди сама. Я наздожену.

Ритка хмикнула, закинула рюкзак трохи вище на плече й потюпала додому. А Макс залишився.

— До себе не запрошую, — сказала я діловито. — У нас неприбрано. І взагалі... Ішов би ти, Максе, уроки вчити...

Він почервонів і посміхнувся:

— А я завтра до школи не йду. У мене олімпіада з математики.

— Щастить, — сказала я із жалем. — Ну чого тут стовбичити — давай хоч у двір заїдемо, чи що...

І ми завернули у двір.

На лавці напроти мого під'їзду сидів плечистий чолов'яга у світлій вітрівці. Не Оберон. Я ще звіддалік це зрозуміла: Оберону років сорок, а цьому трішки за двадцять. У Оберона волосся із сивинкою, а цей чорнявий. Ну й байдуже...

Я сказала собі «байдуже», та настрій раптом зіпсувався. Начебто кульку проштริกнули голкою — пух-х, і все.

А раптом король ніколи за мною не прийде?

Я була потрібна чарівному Королівству, допоки воно мандрувало. А тепер воно вкоренилося на новому місці й росте собі потихеньку. А навіщо осілому Королівству маг дороги? Не знадобиться. Чекай, Ліно, рік, і два, і десять...

— Ти чого? — запитав Макс.

— Нічого. А тобі що до того?

У Макса опустилися куточки губ.

— Як у тебе настрій змінюється... Щойно усміхалася, а тепер на людей кидаєшся — ні сіло ні впало. А я що — винен?

— Не винен, — сказала я знехотя. — Гарзд, Максе, ти мене справді, той... пробач... За малечю треба в садочок, уроки і все таке...

— Розумію, — сказав Макс і похнюпився. — Ну, бувай...

І я вже зробила крок до свого під'їзду, аж раптом...

— Ліно!

Сироти по шкірі. Ніби гарячою водою від потилиці до п'ят.

Я обернулася.

Ні, це був не Оберон. Я взагалі його не знала, цього чоловіка. От хіба...

Я придивилася. Не повірила власним очам: він був схожий на старшого брата одного мого друга.

Хлопець підвівся мені назустріч:

— Ти що, мене не впізнаєш?

І голос же його!

— Гарольде? — сказала я зачудовано.

Він винувато посміхнувся.

— Гарольде!

Уже й не знаю, що подумав про мене Макс Овчинін, який ще не пішов і став свідком цієї сцени. Я скрикнула, підстрибнула і повисла на шиї в незнайомого чоловіка — бо тепер упізнала його абсолютно точно. Нехай він змінився за минулі чотири місяці, але це таки Гарольд, мій друг і навчитель, який був молодшим магом дороги, а тепер, напевно, вже старшим став...

— Гарольде... це точно ти?

Він міг би не відповідати. За час, що ми провели в сідлі пліч-о-пліч, я встигла вивчити всі одміни його обличчя.

— Лінко... а ти зовсім не змінилася.

— От іще, — я відсторонилася. — Я, між іншим, вироста на вісім сантиметрів, а це... Стривай, Гарольде. Зачекай...

Здогад був таким страшним, що в мене оніміли щоки.

— Гарольде! *Скільки років минуло в Королівстві?!*

Він потупив очі:

— Шість...

— Скільки?!

Усе зрозуміло. Коли ми востаннє бачилися, Гарольду було сімнадцять, і я вважала його старшим братом. А отже, тепер йому...

Але ж річ не тільки в тім!

— Гарольде! А його величність?..

Він зрозумів з півслова і поспішив мене заспокоїти:

— Здоровий. Не бійся.

— А принцеси? Принцеси, тобто сестри-охоронниці! Ви-йшли заміж?

— Ні.

Я сіла на лавку. Гарольд примостився поряд. (Макс Овчинін стояв кроків за десять і дивився отетеріло, але зараз мені було не до нього.)

Одного разу, рятуючи Королівство від загибелі, король Оберон дав обіцянку: кожна з п'яти принцес, які були нареченими його сина, вийде заміж за принца, і станеться це раніше, ніж на скронях у кожної з них проб'ється перша сива волосинка. (Запорукою його королівської обіцянки стало життя короля!) Коли я вирушала додому, принцеси й не думали сивіти — вони ж бо були лише на кілька років старші за мене. І от тобі й маєш — у нас минуло десь чотири місяці, а у них, виявляється, сплигло уже шість років!

— Чому ви не сказали мені, що в Королівстві час лине швидше?

— Та я й сам не знав, — сказав Гарольд із досадою. — Досі ж ніколи такого не було, щоб людина з вашого світу довгенько жила у нас, а потім поверталася...

Я розглядала його з дивним відчуттям. Усе-таки він був надто дорослий. І одягнений несхоже: сорочка картатенька навипуск, світла вітрівка (не вельми чиста), джинси, розтоптані кросівки... (Я ж його звикла бачити в дорожньому костюмі мага!)

— А Оберон знав?

— А ти гадаєш, він залишив би тебе без єдиної звісточки аж на шість років?

— Так, — я прикусила губу. — І що ж, за цей час він не знайшов *хоч одного* принца?

Гарольд опустил голову:

— Він шукав. Але ж у нього — жодної вільної хвилинки. То дракон унадився посіви палити. Там пірати напали на узбережжя. Там купці завищують ціни... Він, звичайно, посилав гінців туди-сюди, але всі повернулися ні з чим.

— Що, зовсім-зовсім немає принців?!

— Ну, панікувати поки ранувато, — сказав Гарольд без особливої впевненості. — Знаєш... Ходім-но до лісу чи кудись інде. Тут такий сморід...

Я потягнула носом, але нічого не відчула.

— Звідки смердить?

— З вулиці. Від цих, що їздять.

— А-а, вихлопні газы... Ходімо до мене додому. Я квартиру зачиню.

— Ні, — Гарольд рішуче похитав головою. — Мені такий дім не подобається, вибач. Тут є поблизу дерева.

— Парк?

— Ну, так. Ходімо. Погода гарна.

— Гаразд, — я знову закинула рюкзак на плече. — Пішли. На виході з двору мене наздогнав Макс.

— Ліно, можна тебе на хвилиночку? — запитав напруженим голосом.

Я підійшла:
— Чого тобі?
Макс нервував:
— Хто це?
— Мій друг.
— Куди ти з ним ідеш?
— А тобі що?
— Ліно! Ти поглянь на нього! У нього ж таке лице... наче він убивця! Це дорослий мужик, навіщо ти йому потрібна?!
Я примружила очі:
— Ти мене що, виховувати зібрався?
— З глузду з'їхала... — сказав Макс вражено. — Звідки ти його знаєш?
— Я з ним билася пліч-о-пліч, — сказала я сухо. — Він мені не раз життя рятував. А я — йому. Його звуть Гарольдом, і він таке бачив, від чого ти б водномить наклав у штани. І якщо ти хоч комусь скажеш, що я з ним пішла — можеш заздалегідь справляти поминки, він тобі голову зітне... Втямив?
Я пішла, а Макс застиг як укопаний. Я подумала мигцем: може, даремно я так? Може, це занадто?
Але Гарольд крокував поруч, вороже косував на авто, що мчали вулицею, і думки мої переметнулися на інше.

* * *

— Ну, розповідай швидше, як там усі? Як наші?
Я називала жителів Королівства «нашими» абсолютно природно — мала право. Бо ще зовсім недавно я, як маг дороги, захищала їх, допомагала вибиратися з халеп, лікувала, ділилася своєю силою й навіть одного разу зварила у великому казані кашу. (Щоправда, каша трішечки підгоріла.)
— Чудово... Ти зараз Королівство не впізнаєш. Народу наїхало — тисячі! Місто, крамниці, майстерні, навіть цирк свій на околиці є. Циркачі не хочуть від'їжджати — у вас, кажуть, весело, люди щедрі й уміють дивуватися...

Я згадала, що казав мені колись Оберон. Там, де люди вміють дивуватися, є місце для чарів. Там розквітає тонкий світ — чарівна оболонка звичних предметів.

— Принцесам побудували Храм Обіцянки. Туди люди юрмами сунуть — подивитися. Принцеси танцюють, співають, вивчають науки. І кожен ранок починають біля дзеркала — розглядають, чи не пробилася в когось перша сива волосина?

— Та скільки ж їм років? — запитала я непевно. — Двадцять з маленьким хвостиком?

— Ну то й що? Одна волосина може просто випадково вирости. Принцеса, приміром, побачить мишеня, злякається — волосок і посивіє...

Гарольд говорив, звівши докупи брови й дивлячись прямо перед собою. Ми сиділи на лавочці в маленькому запиленому парку. В брудному озерці юрмилися качки — вимагали хліба. У мене десь валялися в рюкзаку залишки бутерброда, але речі, які повідав мені Гарольд, були надто серйозними.

— Слухай, — поцікавилася я роздумливо. — А... з кимось іншим їм можна одружитися?

— Та тих женихів — хоч греблю гати... — Гарольд дивився на качок. — І наші, й чужоземні. Моряки, купці, лицарі. Приходять у храм, начебто просто в гості, й починають один з-перед одного хвосту розпускати. Якийсь капітан залишив своє судно, команду, уявляєш? І переселився до нас. Так закохався в Ортензію — не піду, каже, без неї. Ти думаєш, вона на нього хоч краєм ока глянула? У них одне на умі, торочать своє — подавай їм принца. Ах, ні? Тоді до побачення!

— От дурненькі! — сказала я спересердя. — Нащо їм принци? Чим принци кращі за інших? Узяти хоча б нашого... Як вони там, до речі, принц Олександр із принцесою Ельвірою?

Гарольд знизав плечима:

— Живуть, як і передбачалося. Вона на ньому мало не верхи їздить. Діти у них — уже трое...

— Та невже?

— Звичайно. Взагалі, багато хто одружився за цей час, купа дітей народилися.